

Mária Ďuranová

Teraz
to už viem

MOTÝL

Mária Ďuranová

Teraz to už viem

VYDAVATELSTVO MOTÝĽ

Copyright © Mária Ďuranová 2007
Design © Motýľ design 2007
Cover photo © Isifa 2007
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2007

ISBN: 978-80-89199-64-8

Vytvorenie elektronickej verzie Dibuk, s.r.o., 2011

„Všetkým mojim blízkým, ktorí ma pozitívne motivujú...“

Ú v o d

Zrazu sedel oproti nej a trochu neisto sa rozhliadal po miestnosti. Stôl medzi nimi bol schovaný pod kopou odbornej literatúry, klávesnicou a obrazovkou počítača. Ordinácia bola malá a len ťažko sa v nej dal udržať poriadok. Pre ňu bolo dôležité, aby spĺňala účel. Lýdia bola poriadne v rozpakoch z jeho návštevy. Mlčky sledovala, ako pohľadom skúma knihy na stole. Do očí jej udreli prenikajúce slnečné lúče, ktoré upozorňovali na čiastočky prachu, víriace vo vzduchu v šialenom tanci. Pomaly vstal a pristúpil k polici nad bielym ležadlom. Vzal do ruky jednu z množstva hrubých kníh, tichým hlasom prečítal názov.

„Psychológia osobnosti – úvod do teórie osobnosti...”

Potom sa na ňu dlhšie zahľadel, akoby stále neveril, že je to naozaj ona.

„Tak tomuto sa venuješ?“ Bez toho, aby počkal na odpoveď, odložil knihu a zasa si sadol do starého, pohodlného kresla. Zrak jej padol na hodinky, uistila sa, že má dosť času venovať sa mu. Vstala a trochu si napravila biely plášť.

„Dáš si kávu?“ spýtala sa ho, keď liala vodu do kanvice.

Prikývol a ďalej si ju obzeral. Dlhé čierne vlasy mala prichytené veľkou sponou do nepodareného drdola. Okuliare s decentným rámkom, ktoré získala vďaka dlhoročnej práci za počítačom a nekonečnému množstvu prečítanej odbornej literatúry, tvorili neoddeliteľnú súčasť jej tváre. Bola stále štíhla, vďaka rodičovským génom aj dosť vysoká. Keď

však zbadala odraz svojej unavenej tváre v zrkadle nad umývadlom, pomyslela si, že od výzoru modelky má veru už riadne ďaleko. Ale nehanbila sa za to. Veď sa nemala za čo hanbiť. Vejáriky vrások zdobili vonkajšie kútiky tmavých očí a ona si dávno na ne zvykla. Držala sa teórie, že žene v zrelšom veku pristane len jemný mejkap. U nej to znamenalo, že si udržovala pleť kvalitným krémom so všetkými možnými zložkami, ktoré mali zabrániť starnutiu, napriek sľubom z reklám však tušila, že prírodu aj tak žiadny krém neoklame. A tak si pomáhala aspoň ľahkým mejkapom, ktorý trochu rozžiaril jej tvár. Čierne husté obočie, ktoré vykúkal spoza rámika, si občas sama upravovala, oči však veru už mesiace nepocítili dotyk maskary, či iných líčidiel. Po výrazných lícných kostiach si zo zvyku každé ráno prebehla púdrom, aby im pridala trochu sviežosti a pery pretrela bledým rúžom, Bože, ako dlho už ten jeden používa. Vyberá si jeho zvyšky špáradlom z malej nádoby a dennodenne sa dušuje, že si nájde čas a zájde do neďalekej drogérie po nejaký nový.

Otočila sa a zbadala, ako listuje v brožúre, ktorú si vzal zo stola.

„Kniha o tom, ako vychovať harmonickú osobnosť. Tak tú si mala pred rokmi prečítať moja mama,“ pomyslela si ironicky, zalievajúc kávu v dvoch rozdielnych šáľkach. Tú menšiu, ktorá mala trochu prasknuté uško, položila pred seba, krajšiu prisunula pred svojho hosta.

„Tak čo, ako si celé tie roky žila? Ako sa máš? Rozprávaj...“

Nesadla si už na stoličku za stolom, ani sama nevedela prečo, možno sa chcela vyhnúť jeho priamemu pohľadu. Našla si miesto na ležadle pri stene, určené pre pacientov. Zrazu zacítila potrebu vyrozprávať sa mu. Že by to ležadlo nejakým zvláštnym čarom nútilo ľudí otvárať svoje duše? Pripadala si ako pacient vo vlastnej ordinácii. Psychológom, ktorý

trpezlivo počúva, mal byť však jej hosť. Pousmiala sa pri tej myšlienke a náhle sa zahľadela do diaľky. Keď ju opäť vyzval a povzbudivo sa na ňu pozrel, trochu pohodlnejšie sa oprela. V mysli sa jej vynárali spomienky na minulosť, pekne bez ladu a skladu začali v jej hlave chaoticky tancovať, ako ten prach v slnečnom svetle. Nemala odvahu povedať mu všetko... Alebo predsa? Možno niečo stačí len diplomaticky naznačiť, nepríjemné veci hádam ani nespomínať, pochváliť sa radšej úspechmi...

Svojho otca si pamätala len matne, matka sa s ním rozviedla, keď bola ešte malým dievčatkom. Neodolala totiž svalnatým ramenám o pár rokov mladšieho a príťažlivého nápadníka, a ani jeho príťažlivo tučnému bankovému kontu. Za muža, zaslepeného jej šarmom a zvodným ženským telom, sa vydala ani nie dva mesiace po rozvode s jej právoplatným otcom. Ten sa vtedy stiahol do úzadia a vzhľadom na komplikovanú a samofúbu povahu matky, pretrhol nielen s bývalou ženou, ale aj s dcérkou akékoľvek styky. Pripomínal sa iba peniazmi, ktoré prichádzali na účet pravidelne každý mesiac. Výživné platil bez problémov a naozaj poctivo, až do dosiahnutia jej plnoletosti. Nikdy ju však nevyhľadal a ani ona jeho. Z útržkov rozhovorov svojej matky, ktoré viedla počas spoločne stráveného obdobia s druhým manželom, napriek svojej detskej nevinnosti a nízkej informovanosti o svete dospelých, pochopila, že otec si časom tiež našiel druhú manželku a žil s ňou v pokojnej symbióze. Založil si novú rodinu a prvú dcéru časom obdaril dvoma nevlastnými bratmi. Lýdia ich nikdy nevidela, ale tušila, že bratia otcov rodinný život dostatočne naplňajú. Čo sa týkalo dcéry, pravdepodobne mu úplne postačovali myšlienky na jej existenciu pri platení výživného. S náhradným otcom nadviazala Lýdia celkom priateľské puto. Preto ju trochu v jej detskom živote vyrušila skutočnosť, že o pár rokov sa aj on z ich života vytratil. Keď mala takmer trinásť, zahľadela sa totiž matka, možno pod ťarchou všednosti manželského života, ktorá celkom prirodzene a neústupčivo zavládla aj v druhom partnerskom zväzku, do očí majiteľa firmy, kde pracovala ako účtovníčka. Že bola dobrá a svoje pracovné povinnosti si plnila svedomito a s plným nasadením, o tom svedčilo aj bábätko, ktoré bolo zrazu na ceste a ktoré počala práve so svojim ženatým šéfom. S jej budúcim

druhým náhradným otcom a tretím v celkovom poradí. Ďalší rozvod matky prebehol bez problémov, druhý manžel bol síce poriadne rozčarovaný, ale rozvodu sa nebránil, veď nemal záujem vychovávať nemanželské dieťa. A tak mu vlastne ani nič iné neostávalo, len sa rozlúčiť a ísť svojou cestou. U matkinho šéfa to tak pokojne neprebehlo. Lýdia si pamätala, že mimomanželský pomer svojho muža riešila jeho prvá žena so širokou verejnosťou, nielen pred rozvodom, ale i dlho po ňom. A veru servítku si pred ústa nedávala. Možno aj preto bola tretia svadba v živote matky, ktorá bola ešte dlho hlavnou témou dedinských klebetníc, poslednou... Neprijemné reči nakoniec utíchli a matka so svojím tretím mužom zabezpečila dcére ďalšieho nevlastného brata, milé a rozkošné dieťaťko. Sestra sa mu vo svojich trinástich rokoch úprimne potešila. Na prechádzkach hrdo tlačila moderný kočík, bráčka pestovala a pred kamarátkami sa chválila svojou živou hračkou. Rodičia spoločného synčeka nadovšetko milovali. Lýdia na neho nežiarila, mala ho rada úprimnou sesterskou láskou. Ignorovala skutočnosť, že jej postavenie v rodine bolo príchodom malého na svet narušené a ešte viac zatlačené do úzadia. Občas sa v rodine cítila iba ako nútený prívesok. Matka ju často prehliadala, a keď náhodou predsa len zamerala pozornosť na svoju dcéru, prejavila ju väčšinou nejakou kritickou, či uštipačnou poznámkou. Ona sa nikdy nestavala na odpor, napriek háklivému veku sa snažila jej bolestivé poznámky nevnímať. S tretím manželom svojej matky už v počiatkoch spoločného života taktiež uzavrela mier. Bola vcelku prispôsobivé dieťa. A mala z toho primerané výhody. Nakoľko finančnou núdzou nikdy netrpeli, dostávalo sa jej hmotnej pozornosti celkom hojne. Škoda, že v citovej oblasti to už bola skromnejšia nádielka. Tretí otec rešpektoval jej existenciu a nikdy jej neublížoval. Ani psychicky, ani fyzicky.

Väčšinou ju totiž vôbec nevnímal. Matka bola taká zaujatá novým životným partnerom, nádherným synčekom a svojím zjavom, že v jej hardveri už jednoducho pre zmätené dievča nezostalo miesto. Ak, tak nanajvýš pri listovaní módnych časopisov, keď vytrvalo upozorňovala svoju, už vraj dosť veľkú dcéru, ako by sa mala obliekať a dbať o svoj vzhľad, aké je to veľmi dôležité, že ináč si nenájde žiadneho dobre zabezpečeného muža a zostane naveky sama. To sa podpisovalo na jej sebavedomí. S pribúdajúcimi rokmi a kritickými matkinými poznámkami si čoraz menej verila a na prahu dospelosti mala pocit, že o ňu zavadí jedine tak napoly slepé mužské oko.

Matka sa rokmi zmierila s manželskou všednosťou, ktorá postupne opantala aj jej najnovší vzťah a už nelovila v neznámych vodách po ďalšej mužskej koristi. Ona, Lýdia, tak trochu tušila, že to bolo aj vďaka pribúdajúcemu veku a časom nadobudnutej predsa len akej-takej duševnej zrelosti. Napriek tomu nikdy nezahodila príležitosť na krátky nevinný flirt, ktorý sa vzhľadom k jej príťažlivému zovňajšku aj v neskorších rokoch kde-tu vyskytol. Dcéra ju často prichytila, ako zvodne špúli pery v prítomnosti nejedného neznámeho muža, ako klipká očami a občas len neprítomne prikyvuje svojmu tretiemu manželovi, zaujatá svojou obľúbenou činnosťou. Ten sa koketovaniu manželky iba mlčky prizeral, po čase pochopil, že ju nezmení, a v záplave lásky, ktorou ho ináč úprimne zahŕňala, jej tieto drobné nedostatky odpúšťal. Tak ako ona, aj on vedel, že je to šarmantná žena, nesmierne zvodná, veď svojmu zjavu venovala takmer všetok voľný čas. A možno tak trochu tušil, že s cudzími mužmi flirtuje zo zotrvačnosti, z akéhosi zvyku takto testuje na nich svoju príťažlivosť. Všetci v rodine si zvykli, že prvá ranná cesta matky z postele nesmeruje do kuchyne, kde by sa venovala príprave raňajok pre členov svojej milujúcej rodinky, ale do kúpeľne,

kde strávila niekedy až nechutne dlhý čas, aby svoj zjav upravila do želanej podoby. A až potom sa začal pre ňu deň. Pri akejkolvek myšlienke na ňu sa Lýdii pred očami vynorila trochu vyzývavá žena, dokonale nalíčená, s vyčesanými blondávkami vlasmi, ktoré jej pravidelne odfarbovala kaderníčka v oblúbenom salóne... Či už išla na nákup, na výlet, na dovolenku, do práce, vždy dokonale upravená, reprezentatívna a e-l-e-g-a-n-t-n-á, dokonca, aj keď náhodou išla vyniesť smeti, čo bola väčšinou dcérina robota, pery mala precízne namaľované a v ušiach sa jej hojdali nápadité náušnice. Rokmi sa jej prirodzená krása čoraz viac menila na umelú, ale aj tak bola stále príťažlivá a naďalej pútala obdivné pohľady mužov a dosť závidlivé zraky žien.

Celé tie roky sa Lýdia mlčky prizerala, ako matka šikovne narába s mužskou márnomyseľnosťou, ich chtivosťou a zahráva sa s ich samolúbosťou. Každému z nich sa vedela milo prihovoriť, sladkým pradením dvíhať ich ego, v konečnom dôsledku ťahala šnúrkou v ich spoločných životoch však ona, a to podľa toho, ako jej to práve vyhovovalo. No a pri treťom manželovi nastal čas, keď sa konečne trochu upokojila do priateľnej podoby.

Po úspešne zvládnutej maturite sa Lýdia rozhodla, presne podľa matkiných predstáv, pre štúdium na vysokej škole. Táto životná cesta znamenala odchod z pohodlného domu rodičov do bezpečne vzdialeného veľkomesta. Nebola si istá, či matke záleží viac na jej dobrom vzdelaní alebo práve na tom, že konečne opustí spoločnú domácnosť. S jej odchodom sa rodina vyrovnala naozaj statočne. Malý brat s potešením obsadil uvoľnenú izbu a náhradný otec na pokyn matky zriadil

bankový účet, na ktorý mesačne posielal príspevok na štúdium v primeranej výške. Matka svoju dcéru na rozlúčku pred odchodom do neznámeho prostredia pobozkala na čelo a pripomenula jej, že sa má správať slušne, tak ako ju to vždy „učila“.

Na vysokej škole bolo fajn. Začala stretávať množstvo pekných chlapcov, profesorov, spolužiakov. Spočiatku ju štúdium nijako zvlášť nezaujalo. Psychológia sa jej síce zdala zaujímavá a atraktívna, o to menej však kopa úsilia, ktorú musela vynakladať na získanie titulu. Takmer rok sa trápila s knihami, teda lepšie povedané, trpela pri pohľade na učebnice na polici, ktoré vzala do rúk len v čase, keď sa blížili skúšky a jej už skutočne priháralo. Našťastie počas troch rokov búrlivého študentského života dostala do hlavy dosť potrebných informácií, aby sa dopracovala k titulu bakalár psychológie... Ďalšie štúdium však už vzdala. V tej dobe bola priveľmi zaujatá mužským pokolením, ktoré napriek nepriaznivým predpovediam matky, reagovalo na ňu až príliš. Spočiatku neskúsená mladá žena zahodila všetky komplexy a vrhla sa do víru života. Nenechala si ujsť žiadnu príležitosť na nadviazanie bližšieho vzťahu s mužom, či mužmi, ktorí jej prejavovali svoj obdiv a lichôtky. Chcela dokázať matke (či sebe?), že aj ona môže byť pre niekoho zaujímavá, a že sa jej bez problémov vyrovná. Veď v konečnom dôsledku bola jej dcéra... A tak v tom období akoby prebrala jej štafetu a začala sa vyžívať v mužskej spoločnosti. V tom čase sa cítila natoľko ostrieľanou, že aj s predčasne ukončenou školou si trúfla na ďalší život vo veľkom meste. Už sa jej nechcelo späť k rodičom, ktorí si rýchlo zvykli na jej neprítomnosť v dome a boli viac zaujatí svojím spoločným potomkom ako dcérou, ktorá úplne nesplnila ich očakávania. Tiež život na dedine jej pripadal príliš nudný. Oznámila im, že si v Bratislave mieni nájsť nejaké živobytie,

že si prenajme byt a samozrejme, že sa im občas ozve. Dnes je vďačná za to, že ju nenechali len tak, a na začiatok ju zásobili celkom slušným finančným balíkom.

Matka ju pri rozlúčke už nepobozkala na čelo, ale povedala:

„Si celkom rozumné a pekné dievča. To máš po mne. Tak to využij a nepobabri si život.“ To bola snáď prvá, aj keď chabá lichôtko, ktorú z úst matky za posledné roky počula.

Mala dvadsaťtri rokov, keď sa zamestnala v jednom dobre prosperujúcom a veľkom podniku. K tomuto slušnému miestu jej dopomohol vtedajší priateľ, dnes už bývalý, ktorého spočiatku milovala a neskôr znenávidela. Po pol roku spoločného spolužitia ju surovo podrazil. Naozaj ho mala celkom rada a chvíľami si naivne predstavovala ich spoločný život aj v ďalších rokoch. Zoznámili sa v jednom tanečnom klube na diskotéke. Dúfala, že ho neočarila len príťažlivým zjavom, ale aj citlivou dušou a intelektom.

Raz, keď sa vracala unavená z práce, kde celý deň triedila nejaké príšerné dokumenty a zakladala ich podľa nariadeného poradia, načapala ho v ich spoločnom hniezdočku s inou krásavicou, pravdepodobne s ešte väčším intelektom. Predvádzala mu ho tak nehanebne, že bola z toho v rozpakoch viac ona, ako oni dvaja.

Pár hodín to predýchavala v uliciach mesta, opustená a nešťastná zo zrady milovaného, potom zamierila do bytu nevestu, bez slov si zbalila veci do dvoch cestovných tašiek a nakoniec skončila s hysterickým plačom u Viery, svojej najlepšej kamarátky zo študentských čias. Viera ukončila štúdium tiež hneď po získaní bakalárskeho titulu. V tom čase sa totiž už nejakú dobu venovala so svojím priateľom úplne inej činnosti ako učeníu. A asi práve to ju odradilo od ďalšieho štúdia. Hlavne, keď sa výsledky ich spoločných záujmov začali ukazovať na jej brušku, ktoré sa pod vplyvom tehotenstva

stále viac zaokrúhľovalo. Uskutočnila sa rýchla svadba, po nej sa Viera so svojím milovaným Romanom, ktorého neustále ospevovala, čoskoro stali mladými rodičmi. Čerstvý otecko sa nečakane rýchlo prispôbil situácii a zodpovedne sa ujal roly živateľa mladej rodinky. Už zanedlho po svadbe si našiel miesto v nejakom výpočtovom stredisku a začal zveľaďovať rodinný rozpočet. Neskôr si s pomocou úspor starých rodičov čerstvo narodeného vnúčika a hypotéky mladí manželia kúpili byt a detskú postieľku. V čase jej smutného duševného rozpoloženia a depresie z rozchodu s priateľom sa Viera hrdila už celkom pekne zariadeným bytom. Kým Roman chodil do práce zarábať peniaze, jej priateľka, ako mamička na materskej dovolenke, s láskou pipľala malého synčeka, ktorý sa tešil pozornosti celej rodiny a prekypoval zdravím i šťastím. Pri pohľade na neho veru aj Lýdia zmäkla a jeho detská hravosť jej pomohla pozbierať sa zo svojich mrzutých nálad. U priateľov pobudla pár dní a potom jej práve Vierin manžel pomohol zohnať malý byt, ktorý si mohla dovoliť platiť z platu asistentky.

A potom sa to všetko začalo.

Starší muž ležal spokojne vedľa jej nahého tela a so slastným výrazom v tvári ju pozoroval. Odovzdane sa na neho usmiala a pohladila ho po spotenej hrudi. Mal ju pokrytú jemnými chlpkami, ktoré miestami zdobili ešte stále zachované mužské telo. Eduard jej od prvého spoločného stretnutia prirástol k srdcu. Boli jej sympatické jeho prejavy vďaka za chvíľky telesného zblíženia, keď sa mu s rozkošou odovzdávala. Vedela, že pre neho sú to vzácne okamihy v jeho náročnom a mimoriadne úspešnom živote. Nesmierne jej to lichotilo.

Eduard sa natiahol za pohárom šampanského a milo na ňu žmurkol. Keď jej ho podal, vlastnícky ju objal okolo pliec. V tej chvíli sa Lýdia skutočne nezamýšľala nad pocitmi jeho ženy, ktorá, ak bola vnímavá, určite postrehla, že v živote manžela sa vyskytuje milenka. Eduard rád sugestívne rozprával o svojom zodpovednom a vysokom postavení, o stresoch, ktoré dennodenne prežíva, aby finančne zabezpečil svoju náročnú rodinu a nepriamo tak mladú milenkú presvedčil, že na podobné radosti má vo svojom živote vlastne nárok. V tom čase bola Lýdia podobne sebecká ako jej milenec, a myslela predovšetkým na seba. Mladosť a príťažlivý vzhľad brala ako svoju drahocennú devízu, nevidela dôvod, prečo by nemala využiť každú šancu na spestrenie svojho mladého života. A Eduard bol pre ňu naozaj príjemným spestrením. Ak občasná vtieravá výčitka voči jeho manželke predsa len zablúdila do jej hlavy, rýchlo ju odohnala. Čo tam po jeho manželke... V podvedomí cítila, že keby nebola ona, bola by v živote sebavedomého Eduarda tak či tak nejaká iná mladá žabka. Toto presvedčenie bolo pre ňu dostatočným ospravedlnením.

So svojím milencom sa zoznámila na seminári, ktorý absolvovala vo vzdialenom meste ako vyslaná pracovníčka firmy. V hotelovom bare, pod striedkou anonymnej a lákavej atmosféry na prežitie dobrodružstva, si okamžite padli do oka. Dlhو neotáleli a o chvíľu už sedeli pri stole, pekne vo dvojici, obaja plní očakávania a túžby spoznať sa bližšie. Vtedy ju opäť raz zasiahol ten dlho nepoznaný príjemný pocit ženskosti, z jeho pohľadov vycítila, že netúži spoznať len jej dušu, ale aj telo. Iskra, ktorá medzi nimi preletela, prudko zahorela. Jeho záujem mimoriadne dvíhal jej pošramotené sebavedomie. Od počiatku jej bol sympatický, priťahovali ju skúsené mužské oči a suverénne vystupovanie. Mohol mať niečo po štyridsiatke a ona tušila, že by vlastne mohol byť jej otcom.

Nevedela prečo, ale aj to ju tak trochu lákalo. Flirtovali spolu až do neskorých nočných hodín. Keď potom vstúpili do hotelovej izby s jasným cieľom, dlho neotáľali. Dychtivo sa na seba vrhli, akoby to mala byť posledná noc v ich živote. A obom sa to zapáčilo. Ráno, keď Eduard odchádzal z izby, už opäť oblečený v drahom obleku, trochu zarastený, ale s rozžiareným úsmevom na tvári, pomyslela si, aké príjemné je mať vo svojej blízkosti muža, ktorému túžba po jej tele priam srší z očí. Cítila sa žiadaná a vzácna...

V prednáškovej sále za denného svetla sa utvrdila, že nový milenec je skutočne príťažlivý a vyzývavo sa na neho usmievala. Eduard stál za rečníckym pultom, napriek búrlivej noci sa tváril seriózne a bez problémov, aspoň tak skutočne vyzeral, sa sústreďoval na svoj prejav. Bol to profesionál. Alebo bol na podobné zážitky počas pracovných seminárov zvyknutý? V priebehu perfektne zvládnutej prednášky stihol venovať aj on svojej novej milenke dosť veľavravných pohľadov. Na spoločnom obede opäť pocítila jeho nefalšovaný záujem. A zo školenia cestovala domov už s Eduardom v jeho aute.

„Si spokojná so svojím zaradením v práci?“ spýtal sa Eduard po pár dňoch známosti.

„Nie. Pripadám si ako bezvýznamná asistentka s bezvýznamným platom. Ale čo mám robiť?“ vzdychla si a pozerala cez bočné okienko auta, po ktorom stekali dažďové kvapky. Práve sa viezli z malého hotelíka, ktorý sa nachádzal na okraji mesta. Občas sa tam zašli najesť, nielen kvôli dobrému kuchárovi, ale aj kvôli bezpečnej pôde pre ich schôdzky.

„A prečo vlastne nehľadáš uplatnenie v psychológii?“ pozrel na ňu zvedavo.

„Pche. S titulom bakalára veľké zázraky nespravím. A skončiť ako poskok nejakej premúdrenej doktorky? To ma vôbec neláka...“ povedala pohrdavo a zamyslene pokračovala.

„V zahraničnej firme mám predsa len väčšiu možnosť prísť časom k lepšiemu platu... Všetko záleží od môjho šéfa... Ale ten ma zatiaľ akosi prehliada... Je to taký protivný, večne namosúrený a prísny starý dedo... Môj terajší plat mi ledva postačí na nájomné a nejaké handry. Zatiaľ nevidím šancu posunúť sa ďalej. Niekedy si myslím, že ma ten chlap neznáša a ja jeho veru tiež!“

Eduard vybuchol do hrdelného smiechu.

„Čo je?“ pozrela na neho urazene, kontrolujúc v zrkadle svoj zjav.

„Ten tvoj šéf je môj dobrý kamarát. Takúto spříšku kritiky som na neho ešte nikdy nepočul,“ odvetil a pozrel na ňu s pobaveným úsmevom.

„Fakt? A nemôžeš mu niečo naznačiť?“ vrátila mu úsmev.

„Ale, ale... Ty by si ma chcela zneužiť,“ opäť sa rozosmial a odtiahol jednu ruku z volantu. Keď ju položil na stehno, ktoré odhaľovala krátka sukňa, vedela, že jej pomôže. Zvodne sa na neho usmiala a zapriadla.

„Možno by ma mohol preradiť aj na nejaké dôležitejšie miesto, čo povieš?“

V prednom zrkadle sa im stretli pohľady a ona mu venovala očarujúco nevinný úsmev.

„Možno to nebude problém... Starký mi je niečo dlžný...“ prehodil sľubne, ruku na jej nohe posunul trochu vyššie.

„Vlastne všetko závisí iba od teba...“ žmurkol na ňu. „Ideme k tebe?“

„Mhm. Kúpila som fľašku Chardonnay,“ odvetila. V mysli sa jej vynorila myšlienka na matku. „Bola by so svojou dcérou

určite spokojná,“ pomyslela si a bezstarostne sa započúvala do príjemnej melódie, ktorá sa ozvala z rádia.

Zaparkovali pred vysokým panelákom, hneď vedľa sťahovacieho vozidla. Vystúpili z auta a zamierili ku vchodovým dverám najbližšieho paneláka. Všimla si robustného muža s ryšavou bradou, ktorý dozeral na nábytok, vyložený na chodníku, ďalší dvaja pár metrov od neho, pozerajúc na veľkú skriňu, niečo sústredene dohadovali a mordovali sa s veľkou skriňou. Ryšavec si ju lačne premeral, v tvári mu zbadala uznanie. Keby vedľa nej nekráčal Eduard a vlastnícky ju nedržal okolo pliec, pravdepodobne by zapískal, aby upozornil kamarátov na dobrú kosť. Neznášala také prejavy obdivu. U mužov, ktorí v jej očiach nič neznamenali, sa s podobným správaním stretávala bežne. Vedela, že pri pohľade na ňu sa im v myšliach vynárali neuskutočniteľné erotické predstavy, a takýmto spôsobom sa navzájom hecovali a dávali najavo, že by stála za hriech. Chlapi konečne uchopili veľký kus nábytku a nemotorne ho niesli smerom k paneláku. Už dávnejšie jej napadlo, že dlho nevidela starú pani z bytu oproti. Možno sa pominula a teraz sa tam sťahoval nový majiteľ. Susedom v dome nikdy nevenovala nejakú zvláštnu pozornosť a vonkoncom nestála o nadviazanie bližších vzťahov s nimi.

S Eduardom vystúpili na druhé poschodie, kde našli dvere toho správneho bytu. Rýchlo ich odomkla. Pri vstupe do predsieň ju ovanula korenistá aróma vonných tyčíniek. Byt bol malý a vzduch v ňom rýchlo nasiakol ich typickou vôňou. Možno aj vďaka nej vedela domáca pani vyčariť skutočne príjemnú a intímnu atmosféru pre dvoch. Rukou sa oprela o stenu a vyzula si lodičky na vysokých ihličkových podpätkoch. Bola skutočne rada, že si konečne vyslobodila nohy z ich zovretia. Potom rozopla gombíky na saku, obopínajúcim jej štíhle telo a povolila zips na úzkej krátkej sukni. Elegantný kostým jej

dodával šarm a ona si toho bola veľmi dobre vedomá. Mimo-
riadne si potrpela, aby svojím vzhľadom a oblečením zaujala.
Teraz však bola rada, že sa ho po dlhom dni konečne zbavila.
Len tak, v zvodnej spodnej bielizni, pozrela na svojho spoloč-
níka a vyzvala ho, aby si v útulnej izbe urobil pohodlie. Potom
odkráčala do kúpeľne. Eduard si odkašľal a vošiel do obývačky.
Cítil sa tu už ako doma. Nastavil oblúbenú hudbu, zhodil zo
seba sako a stiahol kravatu, ktorú s pocitom oslobodenia od-
hodil do kresla. Pristúpil k obrovskej posteli a nedočkavo od-
hrnul prikrývku s exotickým vzorom. Potom si rozopol košeľu
a vykasal ju z nohavíc. Spokojne pozrel na stolík, kde čakala
fľaša kvalitného vína a na tácke dva vysoké poháre. Vzal ju do
ruky a zručne otvoril. Kým nalieval víno do pohárov, z kúpeľne
vyšla Lýdia, zahalená do tenkého županu. Vlasý mala rozpus-
tené, lenivo sa jej vlnili okolo peknej tváre. Na odhalenej hrudi
zbadal kvapku vody, pomaly si hľadala cestičku do jamky me-
dzi prsami. Chvíľu ju mlčky pozoroval, potom vzrušene zapi-
chol pohľad do jej očí. Pomyslel si, aká je mladá, svieža a krás-
na. S úsmevom k nemu pristúpila a vrúcne ho objala. Slastne
zastonal a uložil ju na veľkú mäkkú posteľ. Celý týždeň na túto
chvíľu čakal. Mienil využiť, že konečne nastala.

„Máš ísť k starému,“ oznámila sucho Lýdii šéfova sekretár-
ka Nora, pár dní po poslednej schôdzke s Eduardom. Vstala
zo stoličky a rukou si napravila úzku sukňu. V zrkadle skon-
trolovala svoj vzhľad, upravila si golier na bielej priliehavej
blúzke. Ešte si trochu lesklým rúžom oživila farbu úst a hr-
do odkráčala do šéfovej kancelárie. Za stolom sedel zavalitý
muž, ten večne mrzutý a nevrlý starý chlap. Pri pohľade na
podriadenú sa mu však tentoraz v tvári zračila dobrá nálada.

„Sadnite si,“ prihovoril sa jej, rukou ukázal na kožené kreslo oproti stolu.

„Od jedného dôležitého klienta našej firmy sa mi dostalo do uší mimoriadne pochvalné vyjadrenie o vašej práci,“ pokračoval veselým tónom, ústami mu pritom mykalo do úsmevu. Zrakom zavadil o jej bujnú hrud', ktorá sa vypínala pod tenkou blúzkou, rozopnutou tak akurát, aby ukázala len náznak ženského tela a ostatné zostalo na fantázii obdivovateľa.

Lýdia postrehla podtón irónie v mužskom hlase, ale netrápila sa tým. S vidinou lepšieho postavenia vo firme sa rozhodla pristúpiť na šéfovu hru so slovíčkami.

„Som rada, snažím sa,“ odvetila, očami naznačila, že vie, o čom hovorí.

„Najmä na jeho podnet som sa rozhodol, že využijem vaše doterajšie skúsenosti a poverím vás aj inými úlohami. Samozrejme, úmerne k tomu sa vám zvýši plat. Za predpokladu, že súhlasíte...“

„Teším sa, ubezpečujem vás, že sa budem snažiť i naďalej,“ uistila ho vážne a snažila sa necivieť na jeho plešinu, ktorú si prekryval nechutným prameňom dlhých riedkych vlasov.

Keď jej šéf vysvetlil podstatu nového pôsobenia na reklamnom oddelení, spokojne sa usmiala. Byť vedúcou tohto, aj keď malého oddelenia, sa jej pozdávalo. Konečne sa zbaví tých závistlivých Noriných pohľadov, ktorá ju od prvej chvíle nemala rada a brala ju ako tvrdú konkurenciu. Až do jej nástupu bola pravdepodobne zvyknutá na postavenie najšarmantnejšej a najobdivovanejšej dámy na pracovisku. Nemohla zniesť, že nejedno mužské oko sa začalo obzerať častejšie za novou atraktívnou asistentkou a závistlivými pohľadmi to dávala svojej mladšej kolegyni patrične najavo.

„Ďakujem za dôveru. Môžem ísť?“ spýtala sa muža, ktorý

sa zahľadel do kalendára, perom pri tom zamyslene vyfukával na stole monotónnu melódiu.

„Ešte niečo... Začiatkom mesiaca očakávame v našej firme generálneho... Príde z Francúzska. Okrem stretnutí s vedením by sa rád oboznámil aj s prácou jednotlivých oddelení. Bol by som rád, keby ste sa mu špeciálne venovali... Záleží mi na tom, aby sa u nás cítil dobre...“ prehodil a pri pohľade na mladú ženu nadvihol obočie.

„To nebude problém, urobím to rada...“ odvetila ochotne a vstala z kresla.

„Prípadné reprezentačné výdavky budú, samozrejme, na náklady firmy...“ usmial sa veľavravne a odsunul svoju stoličku od masívneho stola. S prekvapením pozerala, ako vstal, odprevadil ju až k dverám kancelárie a potom jej podal svoju hrubú dlaň.

„Teším sa na ďalšiu spoluprácu,“ usmial sa, zrakom opäť zavádil o jej výstrih. Lýdia ho nespoznávala. Žeby sa pod maskou večne namosúreného muža skrýval starý chlípny čert? Pousmiala sa pri tej myšlienke, v duchu sa tešila na Eduarda, ako mu všetko porozpráva.

Konečne si finančne trochu polepší, snáď si bude môcť dovoliť kúpiť aj ten drahý kostým, ktorý nedávno videla v jednom luxusnom obchode. Keď kráčala okolo sekretárkinho stola, Nora sa na ňu nenávistne zahľadela a ironicky povedala:

„Dostalo sa mi do uší, že bude z teba vedúca na reklamačnom... Nejakو rýchlo napreduješ v kariére...“

„To vieš, šikovným patrí svet,“ odvetila so širokým úsmevom a vzdialila sa.

